

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΤΕ, οι αλληλοί κά στρατιώται, μπρός στην ορμητική κ' απότομη χειρονομία του Παρνατιανού ένοιπον τον πόνο του, ταράχτηκαν τόσο πολύ, ώστε για μία στιγμή έβρισκαν άξια του, ζητώντας ό ένας τον άλλον και μη ξέροντας τί να κάνουν.

Η περίοισι αυτή, όσα και άν ήταν σύντομη, έδωσε καρό στον Παρνατιανό να συλλάβη ένα άν' τα τοιμήρα και γενναία σχέδια, που μόνο ή φαντασία ή δική του μερούσε να ήρθε. Όμως έλάνο στον άπολησμένο σωματοπόλο και, άρπάζοντας το σπαθί του, τον πέταξε κατωγής, λέγοντας ειρωνικά :

— Δέν άποκαλύττωσι λοιπόν μπρός στη βασιλική δικαιοσύνη :

Τό καπέλο ήξε πέρσι μπρός στά πόδια της Αικατερίνης και την ίδια στιγμή όλοι χύτηξαν να συλλάβουν τον ανθρώπινο και άνέθηκε έπάνω, λέγοντας :

— Καλή αντίκρισι, χυροί !...

Κάτω άν' τα παράθυρα κελούσαν τά νερά του Σηκουάνα.

Κάθε άλλος στη θέσι του Παρνατιανού, θα διάταζε, θα φρόντανε... Αύτός όμως, έκανε τό σημείο του σταυρού κ' έπεσε στό ποτάμι !...

Οι άντιπαλοί του, μόλις τον είδαν να κινή τό παρόλομο αυτό λήθημα, νόμισαν ότι θα πνεύταν χωρίς άλλο. Φαντασθήτε όμως την έκπληξη τους, όταν τον είδαν σε λίγο να τους χαμεράη από την άνηχηρή όχη του ποταμού, με τό άδυνα ειρωνικό χαμογέλο του.

— Όλοι τότε κρινόνταν από πραγματική λύσσα.

— Τό όπλο μου, τό όπλο μου ! Να τον σκοτώσω !... φώναζε ό δοΰξ ντ' Άνζού.

Ο Παρνατιανός άνοιξε καθαρά την άπειλή του, αλλά έδειξε πός δέν έδωσε καθόλου σημασία.

Στό μεταξύ, ό Μορεθέ, ό περιφιρότερος σκοπετήης τών άνακτόρων, πήρε τό όπλο του, σκόπευσε τον φρυγάδα και πυροβόλησε...

Μά όταν διαλύθηκε ό καπνός της έκταρασκορήσεως, ό Παρνατιανός φάνηκε και πάλι από μακρόν να χαμεράη με τό καπέλο του, φωνάζοντας κ' όλη τη δύναμη τών πνευμόνων του στό Μορεθέ :

— Σάς είχαμια, χυροί, να είσθε ταχέροτερος άλλη φορά !

— Ά, τον άχρειό ! είπε ό Μορεθέ, τρώντας τά δόντια του με λύσσα. Φτηνά την έγλίτωσε...

— Πού θα μάς πεί ! έπροσέθεσαν οι άλλοι με θυμό κ' έξακολούθησαν να φωνάξουν και να χειρονομούν άν' τό παράθυρο, βλαστημώντας τον φρυγάδα.

Έπακολούθησαν μεριζές στιγμές καταπλήξεως β-στεφ' από την παράδοξη και ζωηρή αυτή σσηνη, κατά την όποια έξαφανίστηκε για πρώτη φορά στη βασιλική αίθουσα κάθε ίχνος έθιμοτικής.

— Περιεργό !... φώναζε ό δοΰξ Γκζής. Στοιχηματίζω, ότι ό νέος αυτός είναι ό ίδιος που είδαμε στην έξιλην χέρουρα.

— Διατάξτε με, είπε ό Μορεθέ, και σας ύποσχουμα πός άπόψε θα σας φέρω σπιδροδέσμο αυτών των ανθρώπι.

— Καλά. Σάς διατάζω ! άποκρίθηκε ή Αικατερίνη τών Μεδίκων. Ο Μορεθέ, μόλις έλαβε τη διαταγή αυτή, έχμαρέτησε κ' όμησε έξω, παίρνοντας μαζί του και τους άκολούθους του δοΰκους ντ' Άνζού.

Ο βασιλεύς, έλάνο στην άδμονα του, χύτησε ορμητικά με τό χέρι του τό τραπέζι και φώναξε σε τόνο ύπερβολικό θυμού :

— Να πάη ό διάβολος ! Άπαιτό να γίνη άνω—κάτω όλο τό Παρίσι ! Είνε άνάγκη ό ανθρώδης αυτός να κλεισθή άπόψε στη Βασίλην και άφ' από περάση από δικαστήριο !

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τον Φραγκίσκο, πρόσθεσε :

— Κρίνε Μονωρασιό, άφείλο να σας συγκαλώ για τά πρόσποια που μου φέρνετε έδο και που ποιά τά συνιστάει για φίλους σας !

— Ο χυρός στρατόαρχης δέν δίνει μενάμη προσοχή στην έκλογή των άνθρώπων που σπιναστοφύρεται, παρατήρησε με ψυχρότητα ή Αικατερίνη.

Ο Έρριζος Μονωρασιό δέν μπόρεσε να συγκατήρη ένα χαμεράω χαμόγελο για τό πάθημα του άδελφού του.

Ο Μορεθέ χαμερέησε κ' όμησε έξω...

Ο Φραγκίσκος όμως ήταν άτάραχος.

— Ο στρατόαρχης Μονωρασιό κάνει παρτίδα τους έχθρους του βασιλεύς ! πρόσθεσε με όργη ό δοΰξ Γκζής.

— Πρόσθε στα λόγια σου, δοΰξ, δέξου ή Φραγκίσκος επιβλητικά. Σε σένα δέν δυκολοίωμα ν' άπατηήσω, γιατί δέν είσαι ούτε βασιλεύς, ούτε βασιλίσσα...

Κι' ένώ τον έκρίταζε κωμικά, έστρεψε προς τό μέρος του και πρόσθεσε χαμηλόφωνα :

— Η τοιμάχιστο δέν είσαι άκόμη βασιλεύς, πός μεγάλη σου βέβαια λήθη, άπό τό έκστρεψίς με τόση θέρμη.

Ο Γκζής, άκούοντας τά τελευταία αυτά λόγια, άποσφύρησε τρομαγμένος.

— Μεγαλειότατε, είπε ή Αικατερίνη στο γνό της, ό έλάτης ντ' Παρνατιανό, έκτός του ότι αθάνατος απέναντι μου, σε περίοισι, που θα σας την πώ άλλωστε, έτόλημσε επί πλέον να ήρώσει βέβηλο χέρι και κατά του άδελφού σας.

— Άλήθεια, Έρριζε ! ούτρησε ό βασιλεύς.

— Άληθέστατο ! άποκρίθηκε ό δοΰξ ντ' Άνζού, χαμείνοντας τά γένια του.

— Μεγαλειότατε, πρόσθεσε ή Αικατερίνη, ό άνθρωπος αυτός είναι ένας άνθρωπος πολύ επικίνδυνος για μένα, για σας και για τον άδελφό σας...

— Άρξεί ! φώναζε ό Κάρολος Θ'. Άπαιτό να συλληφθή άσθεγών και ή δική του να γίνη όσο μπορεί φρούτερα. Έπιθυμώ προσέτι να τιμωρηθή παραδειγματικά. Και πρόσθεσε με πονηρό χαμόγελο :

— Έτσι θ' άποδοξηθή ότι άγαπό τους οικείους μου, όσα κ' άγαπών κ' αυτοί.

— Υατέφ' άν' όλα αυτά, ή Αικατερίνη και ό δοΰξ ντ' Άνζού βγήκαν έξω μαζί με τους αλληλούς. Οι δύο άδελφοί όμως, ό Φραγκίσκος και ό Έρριζος, έβρισκαν στην αίθουσα.

Ο βασιλεύς τους κίτταξε κ' έκπληξη και τους είπε :

— Μεγαλειότατε, είπε με σταθερή φωνή ό Φραγκίσκος, ή Μεγαλειότης σας μου ύποσχέθηκε δικαιοσύνη και την περιέμοινα...

— Ά, έχρις δίκου... Λέγε επί τέλους τί θέλεις !

— Άκούσ ό έλάτης Παρνατιανό λείπει, άποκρίθηκε ό Φραγκίσκος, θα πώ έγώ όσα είδες κ' όσα άκουσε έκείνος. Χτές τά μεσάνυχτα βγήκε άν' τό μέγαρο Μένι ένα μισσηρόδες άμάς με δύο γυναίκες. Δέν πιστεύω να τό άρνηθή αυτό ό άδελφός μου...

— Όχι, δέν τό άρνούμα ! δέξου με ψυχραιμία ό Έρριζος.

Ο Φραγκίσκος έφώρισε τις γροθές του άν' τό θυμό κ' έννοιας στό άμα ν' άνεβαήνι στό κεφάλι του.

— Και επειδή δέν μπορώ να κάμω άλλωστε, έξακολούθησε ό Έρριζος, θ' άποκαλύρω έδο ένα μυστικό, που δέν θα τόλεγα ποτέ σε κανένα...

Κίτταξε την πόρτα κ' άνησυχία κ' έξακολούθησε :

— Μεγαλειότης, ή αλήθεια είναι ότι μια νέα δούκισσα κατέγινε με τη συνοδεί της στό μέγαρο μου και μου χύτηκαν άσέλο. Έγώ τις έδέχτηκα κ' έπειτα τις ώδήγησα χωρικά στό σπίτι τους. Μήπως ή Μεγαλειότης σας άπαιτεί να μάθη τό όνομα αυτής της κυρίας;

— Όχι, ποτέ, κύριε στρατόαρχα ! Έγώ πέδουμα πάντοτε τά μυστικά τών γυναικών...

Ο Φραγκίσκος συνέστρεψε κ' άπελπισία τά χέρια του, καταλαβαίνοντας ότι θάταν άδύνατο να πείθι τον βασιλεύα για την πραγματική αλήθεια. Δέν τόλημσε όμως να προσθέσει τίποτε και προτιμησε να σιωπήσει.

— Έλα λοιπόν, στρατόαρχα, βέλτερες ότι άπατήθηρες ; του είπε ό βασιλεύς.

Και άμέσως έπροσέθεσε :

— Πηγαίνετε τώρα, χυροί μου, και σας παρακαλώ να πάχουν στό μέλλον αυτές ή διαφορές και ή φιλονεικίες μεταξύ σας. Έπιθυμώ να βασιλεύη άγάθη και ειρήνη σ' όλη τη Γαλλία...

Οι δύο άδελφοί ύποκλήθηκαν και βγήκαν έξω, ό Έρριζος άκτινωθώντας από χαρά για τη νέη του κ' ό Φραγκίσκος με τό θάνατο στην καρδιά του. Άφού πέρασαν στό διπλανό δωμάτιο, ό Φραγκίσκος έβαλε τό χέρι του στον ώμο του άδελφού του και του είπε με φωνή γεμάτη μίσος :

— Βλέπω ότι έξακολούθετε να μεταχειρίζεσθε πάντοτε τά ίδια όπια : τό ψεύδος και τί σνοφαντία...

— Έγώ και άλλα να χρησιμοποίησω, άν άγαπάτε, απάντησε ό Έρριζος, μαζεύοντας τά φρονιά του.

Ο Φραγκίσκος έφώρισε ένα βλέμμα μίσους στον άδελφό του και τό χέρι του άγγιξε τη λαβή του έχμαρέθου του, Σκίφτηκε όμως ότι, άν εσκότωνε τον άδελφό του, θάταν άδύνατο πάλι να μάθη τί απέγανεν ή δύο γυναίκες.

(Άκολούθει)